

Kim Vogel Sawyer

Volg mijn lied

Roman

Vertaald door Lia van Aken

Dalton, Indiana
Half mei 1895

Sadie Wagner slaakte een kreet van verrukking. Uit het ontlukkende bosje vlakbij schoot met verontwaardigd gefladder van grijs geveerde vleugels een kuifmees op. Op een gewone middag zou Sadie het spijtig vinden om een vogel te verjagen die zo'n charmant lied ten beste gaf, maar vandaag was ze te opgewonden voor spijt. Met één hand nam ze haar versleten katonnen rokken op, klemde de brief van haar neef Sid in de andere en vloog naar huis.

Ze stormde naar binnen, liet de deur openstaan om de frisse lentegeur naar binnen te laten en riep: 'Mama! Mama!'

Haar jongere zusje Effie draaide zich om van de gootsteen, met een druipende doek in haar hand. Haar bruine ogen waren groot van bezorgdheid. 'Wat is er, Sadie?'

Sadie zwaaide met de brief. 'Goed nieuws! Kom!' Ze pakte Effies natte hand en trok haar zusje mee door de deur naar de kleine slaapkamer van papa en mama. Hun voeten roffelden een staccato ritme op de grenen vloerplanken, in hetzelfde snelle tempo als Sadies polsslag. Ze liet Effie los en viel op haar knieën naast papa's bed. Zoals altijd wekte de aanblik van zijn strakke, van pijn doortrokken gezicht een wee gevoel in haar borst. Maar de kans die in de brief werd geboden, zou stellig papa's last voor een deel verlichten.

Mama zat naast papa's bed op een stoel, met een halflege kom

aardappel-uiensoep in haar handen, en wierp Sadie een ongeruste blik toe. De zorgenrimpels in mama's voorhoofd hadden haar oud gemaakt. Ze zette de kom opzij en raakte Sadies zwoegende schouder aan. 'Lieve help, kind, waarom ben je zo opgewonden?'

Sadie giechelde vrolijk. Ze hield de brief omhoog, om aan haar beide ouders te laten zien. 'Kijk dan! Van Sid. Weten jullie nog dat hij beloofd had te schrijven als hij zich eenmaal in Kansas gevestigd had? Hij is er nu... helemaal geïnstalleerd... en...'. Ze zweeg even om op adem te komen. Het rennen door de tuin had haar meer lucht gekost dan ze had gemerkt.

Effie stond te springen op haar plek en wong haar handen. 'Wat schrijft hij, Sadie?'

'Hij schrijft dat er een baan voor me is in Goldtree!'

Mama's mond viel open. Papa snakte naar adem. Effie sloeg haar handen voor haar mond en staarde Sadie geschokt aan.

Sadies verwarde blik schoot van het ene familielid naar het andere. Waarom keken ze eerder radeloos dan opgetogen? Zagen zij Sids brief niet als een verhooring van hun gebeden, zoals zij? Wekenlang hadden ze God om een baan gevraagd. Ze wachtte tot iemand iets zei, maar ze zaten verbluft te zwijgen.

Sadie slaakte een gefrustreerde zucht. 'Hebben jullie niet gehoord wat ik zei? Een baan!' Ze draaide de brief om en keek glimlachend naar de hanenpoten van haar neef. 'Als winkelfrouw in Baxters' Markthal. Voor' – ze tuurde om Sids handschrift te ontcijferen – 'de gezusters Melva en Shelva Baxter.' Ze glimlachte naar haar moeder. 'Eerlijk werk, mama.' Anders dan de banen die in Dalton beschikbaar waren. 'Met een eerlijk loon.'

Mama antwoordde nog steeds niet, dus richtte Sadie haar aandacht op papa. 'Sid schrijft dat de eigenaressen een jonge vrouw in dienst willen nemen, omdat het dames zijn. Ik krijg een kamer en maaltijden boven op het maandelijkse salaris, dus ik zal bijna alles naar huis kunnen sturen.' Met opzet vermeed

ze te melden wat Sid nog meer schreef – het deel van zijn brief dat haar hart deed opspringen van verlangen. Het kon egoïstisch lijken om erop te wijzen. ‘God heeft mijn gebeden verhoord, snappen jullie het niet?’ *Al mijn gebeden...*

Mama’s ogen stroomden vol tranen. Ze knipperde ze weg en stak haar hand uit naar de brief. ‘Maar in Kansas, Sadie? Het is zo ver weg.’

In haar opwindning had Sadie niet over de afstand nagedacht. Haar opgetogenheid wankelde. Maar toen trok ze haar schouders recht. ‘Het is niet voor altijd. Alleen maar tot papa hersteld is van het ongeluk en weer kan werken.’ Wat de dokter ook zei, papa *zou* een keer beter worden. Ze pakte mama’s hand en sprak zacht en sussend, zoals ze een van haar kleine broertjes zou troosten als hij wakker werd uit een nare droom. ‘Hier in Dalton is niets, mama. En er zal toch iemand moeten werken...’

Mama beet zorgelijk op haar onderlip. Er welde medelijden op in Sadies borst. Mama wilde zo graag voor iedereen zorgen – voor papa, de kinderen, het huis. Ze wist dat mama degene wilde zijn die in de behoeften van hun grote gezin voorzag. Maar huizen schoonmaken – de enige fatsoenlijke baan die beschikbaar was voor een vrouw van haar leeftijd – bracht niet genoeg geld in het laatje. Als mama en Sadie allebei konden schoonmaken, dan was er misschien genoeg, maar er moest iemand voor papa en de jongste kinderen zorgen. Deze baan in Kansas zou al hun problemen oplossen, als mama en papa haar maar lieten gaan.

Papa schraapte zijn keel. Hij tilde een magere, dooraderde hand op en plukte de brief van mama’s schoot. ‘Sadie en Effie, laat mama en mij even alleen. We moeten het bespreken.’

Sadie wilde vragen of ze bij de discussie mocht blijven, maar papa’s bruine ogen, flets geworden in de weken van pijn en zorgen, smeekten haar geen tegenwerpingen te maken. Ze wilde de lieve man geen verdriet doen. Ze knikte en stond op. ‘Natuurlijk, papa.’ Ze gaf hem een kus op de grijze stoppels op zijn

wang, pakte de afgedankte soepkom en lepel, en nam Effie mee terug naar de voorkamer van het huis.

‘Doe de deur dicht,’ riep mama hen na.

Effie deed het en draaide zich toen met een ruk om naar Sadie. ‘Wat denk je dat ze zullen zeggen? Denk je dat ze je laten gaan?’ Haar fluisterstem beefde van opwindning.

Sadie liep naar de gootsteen en hervatte de taak die Effie had laten liggen. Het afwaswater was koud geworden, maar er was nog maar weinig vaat over. Ze besloot geen kostbare kolen te verspillen om meer water te verhitten. Ze schrobde papa’s kom stevig en antwoordde: ‘Ik zie niet in hoe ze kunnen weigeren. Iemand zal voor het gezin moeten zorgen en als oudste lijkt het me logisch dat ik dat ben.’

Effie pruilde. ‘Ik kan ook best helpen, hoor. Ik ben al dertien.’

‘Je wordt pas over vier maanden dertien,’ zei Sadie, ‘en je bent nog een schoolmeisje.’

‘Maar de zomer komt eraan.’ Effie gooide haar hoofd in haar nek zodat haar bruine vlechten zwaaiden. ‘Nog maar twee weken, dan ben ik de hele dag thuis. Ik kan tenminste in de zomer helpen.’

‘Wat voor soort werk denk je dan te vinden?’ Het was niet Sadie’s bedoeling om kattig te doen, maar ze kon Effie niet aanmoedigen om een baan te nemen. Haar zusje wilde te snel volwassen worden. Kind zijn was kostbaar; dat moest Effie niet wegwuiven. Sadie verzachtte haar toon. ‘Bovendien heb je dan al werk genoeg. Mama heeft je hier nodig om te helpen met de jongens.’

De vier donkerharige traptreetjes – Matthew, Mark, Luke en John – hielden mama altijd druk bezig. Nu papa aan zijn bed gekluisterd was en bijna voortdurende zorg nodig had, viel de verantwoordelijkheid voor de jongens vaak aan Sadie en Effie toe.

Effie zuchtte en kwam schoorvoetend naast Sadie staan. Ze pakte een doek, maar in plaats van de vaat af te drogen, veegde ze met de gebleekte doek over haar rok. ‘Ik word het moe om

huishoudelijk werk te doen en achter onze broertjes aan te zitten.’ Effies toon kreeg een spoor van opstandigheid. ‘Soms kan ik haast niet wachten tot ze allemaal groot zijn en ik kan doen wat ik wil, in plaats van koken en schoonmaken en voor de jongens zorgen.’

Sadie trok één wenkbrauw op. ‘Ik ken geen enkele vrouw die maar doet wat ze wil.’ Sadie werd met haar tweeëntwintig jaar als een vrouw beschouwd, maar ze had toch niet de vrijheid gevonden om te doen wat ze het liefste wilde.

Effie hield haar hoofd schuin en keek Sadie nadenkend aan. ‘Wil je echt graag in een markthal werken?’

Sadie perste haar lippen op elkaar. Als ze eerlijk was, leek het haar niet erg aantrekkelijk om in een markthal te werken. Maar na alles wat papa voor haar had gedaan – hij had haar een veilig thuis gegeven en hield van haar alsof ze zijn eigen kind was – wilde ze hem niet in de steek laten nu hij haar nodig had. ‘Het is eerlijk werk. Ik heb er geen bezwaar tegen.’

‘Als je een jongen was,’ peinsde Effie, ‘zou je in de mijnen kunnen werken, net als papa heeft gedaan. Dan zou je niet weg hoeven.’

‘God heeft me niet als jongen gemaakt,’ antwoordde Sadie met een licht gevoel van spijt. Papa hield van haar – dat wist ze zonder enige twijfel, al was ze geen jongen en was ze eigenlijk niet van hem – maar als ze een jongen was, waren de arbeidsmogelijkheden eindeloos geweest. Dan kon ze de kost verdienen voor het gezin en ieders zorgen verlichten.

Ze drukte Effie de schone kom in handen. ‘Laat je handen eens wapperen.’ Ze stak haar hand uit naar de lepels en voegde eraan toe: ‘Trouwens, je weet dat papa altijd heeft gezegd dat hij voor zijn kinderen iets beters wilde dan de mijnen. Hij droomt van een studie voor Matt, Mark, Luke en John. Dus zelfs als ik een jongen was, zou hij niet willen dat ik...’

‘Sadie?’ Mama’s stem klonk van achter de dichte slaapkamerdeur.

Effie pakte Sadie bij de arm. ‘Denk je dat ze al besloten hebben?’

Voorzichtig maakte Sadie zich uit Effies greep los en droogde haar handen af aan haar schort. Haar hart bonsde tegen haar ribben, zowel gretig als ongerust. ‘Ik zal er zo wel achter komen.’

Effie hapte naar adem. Ze propte de theedoek op in haar handen. ‘Zal ik meegaan?’

Sadie verborg haar glimlach. Effie had er een hekel aan om ergens buiten te worden gelaten. ‘Mama riep alleen om mij.’ Ze pakte Effie bij de schouder en draaide haar naar de voordeur. ‘Ga even bij de jongens kijken... hoeveel grond ze klaar hebben gemaakt voor mama’s tuinzaad.’ Als ze haar broertjes goed kende, hadden ze meer gespeeld dan gewerkt, maar ze kon geen ziertje kritiek opbrengen. Ze was stapel op het hele sproetige stelletje.

Effie pruilde teleurgesteld.

Sadie gaf een klein rukje aan een van de donkere vlechten van haar zus. ‘Als ze je nodig hebben, geef ik wel een gil.’ Ze wachtte tot Effie de kamer uit was en snelde naar de slaapkamer van haar ouders. Ze dwong zichzelf om kalm te blijven en zond een snel gebed op. *God, ik wil boven alles Uw wil, dus als ze nee zeggen, laat het me dan aanvaarden.* Maar terwijl ze de woorden in stilte uitsprak, besefte ze hoe intens ze ernaar hunkerde om naar Kansas te reizen. Om de baan aan te nemen. En de droom die in haar hart woonde te laten uitkomen.

Ze deed de deur open en stapte naar binnen. Ze vouwde haar handen en keek onderzoekend naar de gezichten van haar ouders. Hun vermoeide en bezwaarde uitdrukking toonde geen spoor van wat ze besloten hadden. Mama wees zwijgend naar het voeteneind en Sadie ging vlug zitten.

‘Sadie-kind...’

Meteen sprongen de tranen in Sadies ogen bij het geluid van papa’s zwakke, hese stem die zo verschilde van de luidruchtige, bulderende stem die hij had voor de inzinking die bijna zijn dood was geworden.

‘Het is heel moeilijk voor ons om je zo ver weg te laten gaan.’ Papa slaakte een diepe zucht. Mama bette haar ogen en papa pakte haar hand voordat hij verderging. ‘Maar nadat we de brief hebben gelezen en samen gebeden hebben, denken we...’

Sadie hield haar adem in.

‘... dat deze baan een ware gebedsverhoring is.’

‘B-bedoelen jullie dat ik toestemming krijg om te gaan?’ Sadie durfde het nauwelijks te geloven.

Papa sloot zijn ogen een moment. Toen hij ze weer opendeed, straalden de fluwelen diepten zo van liefde dat Sadie opsprong van het ijzeren voeteneind en plaatsnam bij zijn heup, waar ze zijn hand kon pakken. Hij zei: ‘We geven toestemming... en danken je voor je bereidheid om ons gezin te helpen.’ Hij trok een grimas. ‘Ik vind het vreselijk om zo bij je in de schuld te staan...’

Sadie bracht papa’s hand naar haar lippen en drukte een kus op zijn knokkels. ‘Daar kunt u niets aan doen, papa. U moet uzelf niets verwijten.’

‘Een man moet zelf de kost kunnen verdienen voor zijn gezin.’ Hij ademde diep in en blies uit. ‘Zodra ik weer op ben, is het niet meer nodig dat je werkt om ons te onderhouden. Dan kun je je loon houden. Maar voorlopig zijn we dankbaar dat je bereid bent om te helpen, en dankbaar dat er een baan beschikbaar is.’

Sadie schudde verdwaasd haar hoofd. Ze ging naar Kansas! Ze ging geld verdienen waarmee ze haar familie kon helpen. En – haar hart wilde een hoge vlucht nemen – eindelijk zou ze haar verlangen om op een toneel te zingen in vervulling kunnen laten gaan. Ze ging zo op in haar gedachten dat mama’s zachte stem haar bijna ontging.

‘Je bent nu een vrouw... het wordt tijd om je eigen leven te beginnen.’

Sadie ontmoette mama’s blik. Tranen glinsterden in haar moeders ogen en hoewel haar lippen beefden, schonk ze haar

een tedere glimlach.

‘Je hebt een gave, Sadie. Het wordt tijd om die te delen.’ Mama tilde de brief op en wees naar de laatste alinea – de alinea die ze uit zelfbescherming veronachtzaamd had voor het geval dat ze nee zeiden. ‘Toen je vader en ik dit zagen...’ Ze las Sids boodschap hardop voor. *‘Er wordt hier in Goldtree een nieuw concertgebouw geopend. De beheerder is op zoek naar een zangeres. Ik vertelde hem over jou en hoe goed je bent. Hij wil met je praten over optreden.’*

Sadie was dolblij met Sids vertrouwen in haar kunnen. Hadden mama en papa niet altijd gezegd dat ze een stem had als een zangvogel? Ze hadden haar aangemoedigd haar talent ook te gebruiken, omdat God niet wilde dat Zijn kinderen hun gaven verspilden.

Mama liet de brief zakken. ‘We mogen niet zelfzuchtig zijn en je hier houden omdat het ons verdrietig maakt om gescheiden te zijn. Een baan *en* de kans om te zingen. God opent een deur, en we willen dat je daar recht door naar binnen marcheert.’

Sadie kwam haastig om het bed heen en gooide zich in mama’s armen. Ze klampte zich vast aan haar moeders hals en fluisterde: ‘Ik zal u trots maken, mama.’ Stralend keek ze papa aan. ‘En u ook.’ Ze werd overspoeld door herinneringen aan hoe deze man haar welkom had geheten in zijn hart en haar altijd als een eigen kind had behandeld, ook nadat mama en hij eigen kroost hadden gekregen. ‘Ik zal alles onthouden wat u me geleerd hebt, papa. Ik zal hard werken voor mijn baas. Ik zal elke dag in mijn bijbel lezen en bidden.’ Ze slikte een brok in haar keel weg. ‘En ik zal mijn best doen om Jezus te volgen, zoals jullie ook altijd doen.’

Papa stak zijn hand uit en Sadie greep hem vast. Ze hield haar andere arm om mama heen geslagen en verbond hun drieën met elkaar. Papa glimlachte... een droevig, weemoedig lachje. ‘Je hebt me altijd trots gemaakt, Sadie-kind.’ Hij gaf een kneepje

in haar hand. 'Doe nu je ogen dicht. Ik wil bidden.'

Sadie boog haar hoofd en sloot haar ogen in gebed, zoals ze duizenden keren eerder had gedaan. Ze luisterde terwijl papa God dankte voor Zijn zorgen en Hem vroeg Sadie op reis veilig te bewaren voor alle kwaad. Terwijl hij bad, werd Sadie in warmte gehuld, een gevoel van veiligheid en vrede. Wat zou ze haar papa missen als ze wegging.

Tranen prikten in haar neus en ze snuifte. De kansen die haar wachtten in Goldtree waren een gebedsverhoring, maar voor het eerst dacht Sadie erover na hoe moeilijk het zou zijn om haar kleine huisje in Dalton en de dierbaren die onder het cederhouten dak woonden de rug toe te keren.

Goldtree, Kansas
Eind mei 1895

Thaddeus McKane schoof de grendel op zijn plaats om de wagenbak vast te zetten en gaf een flinke klap op het hout. 'Dat was 'm, Sid. Bedankt.'

De jonge man op de hoge zitting van de wagen tikte ten antwoord aan de rand van zijn hoed en liet de leidsels neerkomen op de geelbruine paardenruggen. Met krakende wielen rolde de wagen weg. Thad bleef midden in de stoffige straat naast zijn stapel bezittingen achter. Een armzalig bergje, constateerde hij. Voor een man van achtentwintig jaar bezat hij niet veel wat hij zijn eigendom kon noemen. Maar het maakte het wel een stuk makkelijker om van plaats naar plaats te verhuizen. *Maar ik zou niet boos zijn, God, als het U eindelijk behaagde om me eens ergens vastigheid te laten krijgen.*

Hij keek met samengeknepen ogen de straat op en neer en nam zijn nieuwe woonplaats in zich op. Bedrijven waren er nauwelijks, vooral vergeleken met Kansas City, maar bewonderend merkte hij het nette uiterlijk op van de huizen en gebouwen. Witgeschilderde houten huizen glansden in de middagzon, met kleurige plekken groen, geel, rood en blauw sierwerk dat de gebouwen iets feestelijks gaf. De mensen waren kennelijk trots op hun stadje. Dat beviel Thad wel.

Achter hem kwam een vermoeide oude knol aan klepperen, die een gammal licht karretje met vier wielen trok. Thad pakte

het handvat van zijn versleten reistas en trok hem met een zwaai uit de weg van de wielen. De man op de bok staarde Thad aan, zijn sombere gezicht stond nieuwsgierig, maar niet onvriendelijk. Thad tikte aan zijn splinternieuwe cowboyhoed. De man knikte aarzelend en keek voor zich.

Thad lachte. Meneer Hanaman had hem gewaarschuwd dat de mensen tijd nodig zouden hebben om aan hem te wennen en kennelijk had hij gelijk. Maar Thad wilde niet klagen. Hij zou gewoon doen wat de Bijbel hem opdroeg – anderen behandelen zoals hij zelf graag behandeld wilde worden – en dan draaiden ze wel bij.

Hij richtte zijn aandacht weer op het stadje, op zoek naar het bankgebouw. In de brief van de burgemeester van het stadje werd hem opgedragen na zijn aankomst in Goldtree rechtstreeks naar de bank te gaan... maar niet al te opvallend. Thad had zich over die vreemde waarschuwing verwonderd, maar omdat het niets voor hem was om een aanwijzing in de wind te slaan, had hij de jongeman die hem naar de stad had gebracht, opgedragen hem bij de markthal af te zetten en niet bij de bank. Hanamans redenen zou hij gauw genoeg begrijpen.

Hij zette de reistas boven op zijn houten hutkoffer, pakte de leren handvatten van de koffer en zette zich schrap om zijn bezittingen op te tillen.

‘Jongeman!’ onderbrak hem een snerpende stem.

Thad gluurde over de reistas heen en kreeg een lange, broodmagere vrouw op de veranda van de markthal in het oog. Het dak van de veranda wierp een schaduw over haar bovenlijf, maar zelfs in de schaduw glansden haar haren wit als sneeuw op een zonnige middag. Ze droeg het zo strak achterover gekamd dat haar borstelige wenkbrauwen een beetje hoog zaten. ‘Ja, mevrouw?’

Ze keek fronsend naar zijn hutkoffer en tas alsof het afval was dat haar straat bevulde. ‘Had je die dingen ergens naartoe willen sjouwen?’

Thad krabde op zijn hoofd. Vond ze soms dat hij ze midden op straat moest laten staan? 'Eh... ja, mevrouw.'

De vrouw rolde met haar ogen. 'Jongelui. Waarom bezitten ze geen gezond verstand?'

Een grijns trok aan Thads mondhoeken. Het was een hele tijd geleden dat iemand hem jong had genoemd. Ondanks haar gemopper, vatte Thad onmiddellijk sympathie voor haar op. Ze had pit.

Ze richtte haar fronsende blik weer op hem en schudde haar hoofd. 'Goeie manier om je rug te verrekken, kisten heen en weer te zeulen.' Ze wees met een knokige vinger naar de hoek van het gebouw. 'Achter staat een kruiwagen. Let wel, hij is niet van mij... maar van Asa. Maar je mag hem gerust gebruiken. Dat zal het je wat makkelijker maken.'

Thad glimlachte. 'Dank u wel, mevrouw.'

'Als je maar zorgt dat je hem meteen terugbrengt als je klaar bent.' Ze tikte op haar voorhoofd boven haar rechteroog. 'Ik vergeet nooit een gezicht en ik weet wie ik Asa achterna moet sturen als hij niet terugkomt.'

Thad had geen idee wie Asa was, maar op grond van de manier waarop de vrouw zijn naam trok als een wapen, stelde Thad vast dat hij de man beter niet kwaad kon maken. 'U kunt Asa verzekeren dat ik hem meteen terugbreng, mevrouw. Ik beloof het.'

Ze balde haar handen op haar heupen. 'Daar reken ik op.' Ze draaide zich met een ruk om, haar grijze rokken zwierden, en ging op weg naar de deur. Haar mopperende stem was nog te horen. 'Jongelui... moeten nog een hoop gezond verstand leren, naar mijn idee...'

Grinnikend draafde Thad door de smalle steeg tussen de markthal en wat te oordelen naar de lekkere geuren die door de open deur naar buiten zweefden een restaurant moest zijn. Naast de achterstoep van de markthal stond een houten kruiwagen ondersteboven. Fluitend vervoerde hij zijn hutkoffer en tas naar de bank, een statig stenen bouwwerk dat op de hoek

van Goldtree Avenue en Main Street stond. Na even nadenken liet hij de kruiwagen met zijn bezittingen erin vlak voor de bewerkte houten dubbele deuren geparkeerd staan. De straten waren leeg – was het elke woensdagmiddag zo stil in Goldtree? – en er dreigde geen spoor van moeilijkheden.

Hij nam even de tijd om zo veel mogelijk reïstof van zijn broek te vegen en knoopte de bovenste knoop van zijn beste overhemd dicht. De strakke boord maakte diep ademhalen ongemakkelijk, maar voor een kort gesprekje redde hij het wel. Hij zette zijn hoed af en streek met zijn hand zijn donkere haar zo goed mogelijk op zijn plaats zonder kam of spiegel. Tevreden dat hij alles gedaan had wat hij kon om zich presentabel te maken, stapte hij over de drempel van de ingang, waarboven in zeskantige blauwe tegels op een achtergrond van geel en wit 1874 stond.

Achter een rij van vier ijzeren tralies zat een keurig geklede man naar Thad te kijken. Hij trok de geknoopte das onder zijn kin recht en zei: ‘Goedemiddag.’ Zijn stem klonk krakerig, alsof hij hem een tijd niet had gebruikt. ‘Kan ik u helpen?’

Thad kloste naar de smalle balie en hield zijn hoofd scheef om tussen de tralies door te kijken. ‘Ja, meneer. Ik moest hier spreken met...’

‘McKane!’

Een gezette heer met peper-en-zoutkleurig haar en een dikke grijze snor kwam met grote passen op Thad af, de hand uitgestoken. Hij bracht de fruitige geur van pommade mee. Vergelijken met zijn driedelige pak en zwarte zijden das voelde Thad zich niet weinig slordig, maar hij stak zijn hand uit. ‘Meneer Hanaman?’

De man knikte, zijn brede glimlach was bijna onzichtbaar onder zijn snor. Thad hield zijn eigen snor keurig bij boven zijn lip, maar de dikke, donkere bakkebaarden liet hij wat breder uitgroeien op zijn wang. Daar had hij zijn redenen voor.

De bankier keek Thad stralend aan. ‘Dat klopt... ik ben Roscoe Hanaman. Fijn dat u eindelijk gearriveerd bent in ons

mooie stadje.' Hij liet Thads hand los en deed een stap naar achteren om Thad van top tot teen op te nemen. 'U ziet er net zo sterk en bekwaam uit als uw oom beweerde.'

Thad voelde zich een paard op de veemarkt. Hij deed zijn best om niet in elkaar te kruipen.

Hanaman legde een hand op Thads schouder en verplaatste zijn glimlach naar de kasbediende, die nog steeds achter de tralies zat te koekeloeren als een aap die Thad een keer in een circuskooi had gezien. 'Rupert Waller, mag ik je voorstellen aan Thaddeus McKane, de nieuwste inwoner van Goldtree. Ik hoop hem over te halen om als voorman in dienst te komen op mijn ranch.'

Thad keek de man geschrokken aan. 'Ik dacht...'

Hanamans joviale lach overstemde Thads protest. 'Nou, McKane, kom maar mee naar mijn kantoor.' Hij duwde Thad over de glanzende marmeren vloer. 'Dan kunnen we nader kennismaken.' Hij ging Thad voor naar zijn betimmerde kantoor en sloot de deur met een besliste klik. Even leken zijn schouders af te zakken, maar toen haalde hij diep adem en trok ze weer naar achteren. Hij wees met zijn duim naar de hal van de bank. 'Je vraagt je natuurlijk af hoe het zit met mijn opmerking tegen Waller over dat voorman zijn.'

Thad knikte. 'Dat kunt u wel zeggen.' Hij schoof zijn hand in zijn broekzak en liet zijn gewicht op één heup rusten. Als Hanaman soms iets onethisch in gedachten had, ging hij regelrecht terug naar Kansas City, al waren deze man en zijn oom oude vrienden.

'Ga daar even zitten,' zei Hanaman, wijzend naar een houten stoel die naar zijn omvangrijke bureau toegedraaid stond. Hij liet zijn zware gestalte neer in een met leer beklede draaistoel achter het bureau en wachtte tot Thad had plaatsgenomen in de gladde houten stoel. Toen plantte hij zijn ellebogen op het bureau en keek Thad ernstig aan. 'Neem me mijn kleine onwaarheid niet kwalijk...'

Thad fronste. Bestond er zoiets als een *kleine* onwaarheid? Volgens de Bijbel was liegen gewoon ronduit verkeerd.

‘... maar we moeten een zekere geheimhouding betrachten betreffende het ware doel van je komst.’

Thads frons werd dieper. ‘Mijn oom vertelde me dat u een politieman zocht. Aangezien ik een tijdje als hulpsheriff heb gewerkt in Clay County, dacht hij dat ik bekwaam was om u te helpen. Maar ik moet eerlijk zijn, meneer Hanaman... ik begin me wel af te vragen of ik niet had moeten komen. Ik wil niet betrokken raken bij achterbakse zaakjes.’

Hanaman wuifde verwoed met beide handen. ‘Nee, nee, het klopt wat uw oom heeft gezegd! We hebben inderdaad een politieman nodig. Maar...’ Hij keek naar de deur, als om zich ervan te verzekeren dat niemand zijn oor tegen de andere kant gedrukt hield. Op veel zachtere toon vervolgde hij: ‘De stad mag niet weten *waarom*.’

Thad schudde zijn hoofd, geheel in verwarring.

‘Laat me uitpraten.’ Met gevouwen handen boog Hanaman zich naar voren en hield Thad geboeid met zijn ernstige toon. ‘Goldtree is een fijn stadje, vol met godvrezende, eerlijke mensen. Met zijn glooiende heuvels bedekt met grazige weiden, overvloedige watervoorraad en gematigde seizoenen heeft het alle juiste eigenschappen om uit te groeien tot een succesvolle grote stad.’

Thad legde een vinger over zijn lippen om een glimlach te verbergen. Een beter verkoopverhaal had hij nog nooit gehoord.

‘Als burgemeester van Goldtree wil ik mijn stadje volledig tot zijn recht zien komen.’

Thad vermoedde dat een instroom van mensen naar Goldtree de heer Hanaman de bankier ook geen kwaad zou doen.

‘Het is noodzakelijk dat de schitterende reputatie van het stadje niet ontsierd wordt door negatieve zaken. Begrijpt u wat ik bedoel, meneer McKane?’

‘Thad, alstublieft,’ zei Thad automatisch. Toen lachte hij spij-

tig. ‘Nee, meneer. Eerlijk gezegd kan ik u niet volgen.’

Hanamans wenkbrauwen vormden een felle V. ‘Je noemde achterbakse zaakjes... ik vermoed, Thad, dat er iemand sterke drank produceert en verspreidt.’

Thad zakte onderuit in zijn stoel. Toen zijn oom had aangegeven dat het stadje een politiemans dienst wilde nemen, had hij nooit verwacht ingeschakeld te worden bij iets zo immoreels – en persoonlijks. ‘Maar sterke drank is bij de wet verboden in Kansas... we zijn een drooggelegde staat.’

‘Een wet werkt alleen als mensen zich eraan houden.’

Thad erkende de droevige waarheid van die opmerking. Hij spreidde zijn armen breed. ‘Dus waarom er een buitenstaander bijgehaald? U bent de burgemeester. Als u vermoedt dat dit gaande is, waarom schrijft u dan geen gemeentevergadering uit en...’

Hanaman kwam half overeind uit zijn stoel. ‘We mogen het niet aan de stad vertellen! O, lieve deugd, nee, dat zou het ergste zijn!’

Thad trok rimpels in zijn voorhoofd.

Hanaman slaakte een enorme zucht en liet zich weer in zijn stoel ploffen. De veren zeiden protesterend *plouink*. ‘Alsjeblieft, je moet begrijpen dat dit een heel delicate kwestie is. Ik heb circulaire laten drukken om te versturen naar iedere stad van belang in de oostelijke staten, om hardwerkende, deugdzame mensen uit te nodigen om te overwegen Goldtree tot hun nieuwe thuis te maken. Als dit bekend wordt... ach, dan wordt het mijn ondergang!’

De man streek met zijn hand over zijn zwaar ingevette haar en boog zich weer naar Thad toe. ‘Ik heb goede hoop dat Goldtree in plaats van Clay Centre provinciehoofdstad kan worden.’

Thad trok één wenkbrauw op. ‘Ook als het geen spoorwegstad is?’

Hanaman wuifde Thads opmerking weg. ‘Maar waarom zouden onze medebewoners van Kansas de gemeente Five Creeks

gunstig gezind zijn als er illegale zaakjes plaatsvinden in een van de gemeenschappen? Nee, nee, het ware doel van je komst hier in Goldtree blijft tussen jou, mij en de vier andere mannen die in de gemeenteraad zitten.'

Thad kauwde op de binnenkant van zijn lip en overwoog deze informatie. Mocht hij willens en wetens deelnemen aan misleiding? *God, help me hieruit. Geef me iets van dat gevoel dat die mevrouw op de veranda van de markthal zei dat ik nodig had.*

Hanaman zuchtte en wreef met zijn duim over een donkere inktvlek die het gewreven bureaublad ontsierde. 'Je oom heeft me verzekerd dat je een eerlijke man bent, die de Bijbel volgt en bereid is om aan de goede kant van het recht te strijden. Ik dacht dat je het belang ervan in zou zien om deze bende op te rollen voordat ze echte schade aanrichten bij de burgers van Goldtree en onze omringende gemeenschappen. Maar als je...'

Voordat ze echte schade aanrichten... Hanamans woorden weerklonken in Thads hoofd. Hij sprong op. 'Ik doe het.'

Hanamans mond viel open. Hij kwam wankelend overeind. 'Ja? Neem je de baan?'

'Ik neem de baan.'

De man slaakte een juichkreet die niet in overeenstemming was met zijn waardigheid. Toen nam hij zichzelf weer in de hand. 'En je houdt je aan je zwijgbelofte?'

Thad sloeg zijn armen over elkaar. 'Ik vind het vervelend om mensen in de waan te laten dat ik bij u op de ranch werk. Ze moeten eerlijk te horen krijgen dat ik hier ben om de orde te handhaven. De bijzonderheden hoeven ze niet te weten – ik vind het best om de wetsovertreders te besluipen en ze voor het gerecht te brengen – maar ik ben niet bereid ronduit te liegen tegen de inwoners van Goldtree.'

Hanaman tuitte zijn lippen, zodat zijn dikke snor zenuwachtig bewoog. Thad wachtte rustig af tot de man zijn besluit genomen had. Ten slotte stak Hanaman zijn hand uit en Thad drukte die stevig.

‘Goed, Thaddeus McKane. Of liever, *sheriff* McKane.’ Hij glimlachte, zijn zware kinnen trilden. ‘Nu het stadje steeds groter wordt en vaak bezocht wordt door cowboys die vee naar de markt drijven, is het alleen maar logisch dat we baat hebben bij een politieman in volledige dienst. Daar zullen de inwoners niet aan twijfelen.’

Hij kwam met doelbewuste stappen achter zijn bureau vandaan. ‘Ik roep vanavond een vergadering bijeen van de voltallige gemeenteraad. Jij bent natuurlijk ook uitgenodigd. Dan kunnen we alle bijzonderheden van je nieuwe baan bespreken. Er is een besloten ruimte op de eerste verdieping van de bank... neem de buitentrapp, want de bank zelf zal op slot zitten. We komen om, laten we zeggen, acht uur bij elkaar. Dan heb je genoeg tijd om je te installeren...’ Zijn blik dwaalde weer over Thad heen. ‘... en op te knappen. Heb je nog vragen?’

‘Eentje maar.’ Thad wiebelde heen en weer op zijn versleten laarzen. ‘Waar moet ik me installeren?’

‘Tja, dat is een noodzakelijk detail, nietwaar *sheriff*?’

Sheriff. Aan die titel zou hij moeten wennen, maar de klank beviel Thad wel. Voorlopig. Tot hij de kans kreeg om hem in te ruilen voor dominee. Hij kreeg een knoop in zijn maag.

‘Ik had me aanvankelijk voorgesteld dat je de slaapbarak op mijn ranch voor de duur van je dienst hier je thuis zou kunnen noemen, maar nu...’ Hij wreef over zijn kin en kneep zijn ogen samen. Toen knipte hij met zijn vingers. ‘Ik bezit het gebouw naast de markthal. De hele bovenverdieping wordt gehuurd door een drogist als woonverblijf, evenals de halve benedenverdieping, die dient als zijn zaak. De andere helft van de benedenverdieping staat op het moment leeg, dus die kan dienen als jouw kantoor. En wat woonruimte betreft...’

‘Als ik wat timmerhout kan krijgen, kan ik een deel van de ruimte beschikbaar maken als slaapkamer. Ik ben handig met hamer en spijkers.’ Thad haalde zijn schouders op. ‘Ik hoef niks bijzonders... gewoon een slaapplek en een wastafel. Ik ben

geen keukenprins, dus ik zal de maaltijden gebruiken in het plaatselijke eethuis... tenminste, als jullie dat hebben.'

'Jazeker hebben we dat!' Hanaman klopte op zijn corpulente buik. 'En het is goed ook. Ga daar maar lekker eten en laat het op de onkostenrekening zetten. De raadsheren en ik zorgen wel dat Cora betaald krijgt.' Hij tuitte zijn lippen en fronste zijn wenkbrauwen. 'Maar ik denk dat het verstandig is als we een klein huisje voor je zoeken om te huren. Een slaapkamer achter in een winkel lijkt me niet bepaald...'

Thad wilde het niet te comfortabel krijgen. Hij had plannen die verder gingen dan Goldtree. 'Ik zal waarschijnlijk een flink deel van de dag op straat doorbrengen, om mensen te leren kennen en dingen uit te vissen. Dus ik kan met weinig toe.' Hij krabde op zijn hoofd. 'Maar ik heb misschien wel een soort gevangeniscel nodig.'

Hanaman balde zijn hand tot een vuist en liet hem daverend neerkomen op de hoek van zijn bureau. 'Er zit een kelder onder het gebouw... niet veel bijzonders, gewoon een schuilkelder voor het geval er een wervelwind onze kant op komt. Maar die kan gebruikt worden als bewaringscel.'

'Dat is goed genoeg,' zei Thad.

'Prima! Prima! Alles valt prachtig op zijn plaats.' Hanaman viste een sleutel uit zijn bureaulade en drukte die Thad in de hand. Toen sloeg hij zijn arm om Thads schouder en voerde hem mee terug naar de hal. 'Het gebouw is schuin tegenover de bank in de straat. Als ik me goed herinner, heeft de vorige huurder een paar spullen achtergelaten. Maak gerust gebruik van alles wat je vindt, of gooi het door de achterdeur naar buiten, dan laat ik het door iemand ophalen. Op het plaatsje achter het gebouw is een pomp, evenals een – *ahum* – buiten-wc. Alles wat je verder nodig hebt, haal je maar bij Baxters' markthal en laat het op mijn rekening zetten.'

's Mans vrijgevigheid kende geen grenzen. Kennelijk wilde hij echt graag dat de boeven gepakt werden. Thad zette zijn

hoed op zijn hoofd. ‘Heel hartelijk dank, meneer Hanaman.’

‘Roscoe,’ verbeterde de man joviaal met zijn bulderende stem. ‘We zullen nauw samenwerken, dus we kunnen elkaar evengoed bij de voornaam noemen.’ Hij kuierde mee naast Thad en ze stapten naar buiten in de middagzon. ‘Ga je installeren in je nieuwe kantoor, ga een hapje eten bij Cora’ – hij wees naar het witte gebouw met rode versiering verderop in de straat waarvan Thad had vermoed dat het een restaurant was – ‘en zorg dat je om acht uur terug bent. De andere raadsleden zullen trots zijn om kennis met je te maken.’

Toen stierf zijn vriendelijke gezichtsuitdrukking zonder waarschuwing weg om plaats te maken voor een zorgelijke blik. ‘Nogmaals bedankt, Thad. Ik weet dat ik heel wat op je bordje leg, maar na wat je oom me vertelde’ – hij wendde zijn blik af alsof hij zich schaamde om Thad in de ogen te kijken – ‘over je vader, was ik er zeker van dat jij de man was die we nodig hebben om de boel recht te zetten in Goldtree.’

Thad kreeg het zo benauwd dat het pijn deed om adem te halen. Wist de burgemeester van zijn vader af? Wist de rest van het stadje het ook?

Zo snel als hij ernstig geworden was, zo snel klaarde Hanaman weer op. Hij gaf Thad een klap op zijn schouder. ‘Nou, ga maar. Doe alsof je thuis bent. En laat mij de eerste zijn om te zeggen: welkom in Goldtree.’